2n Festival literari
Castell de Canyelles

Relat: L'assassí de la Taula Periòdica

Autor: Joan Company Arpa

Categoria: Català

Premi del certàmen:
obra de l'escultor i artista
Francesc Barceló

Ajuntament de Canyelles

Diputació Barcelona

L’ASSASSÍ DE LA TAULA PERIÒDICA

JOAN COMPANY ARPA

L'ASSASSÍ DE LA TAULA PERIÒDICA.-

El director de la Societat Catalana de Química es va encaminar a la Facultat de Química. D'ençà que hi va estudiar a començament dels anys setanta hi havia anat amb comptagotes. La frenètica activitat de la institució no havia permès al Carles Massafred acostar-se a la catedral de la química. S'ocupava d'aspectes organitzatius i administratius de la SCQ, lluny del món de l'ensenyament i de la recerca que tant l'havien apassionat.

Va trobar el despatx del catedràtic d'enginyeria química amb qui mantenia contactes esporàdics, l'impregnava una olor de laboratori caracteritzat per l'aiguabarreig de flaires de productes químics que havia oblidat. Enllestits els prolegòmens, després de rememorar algunes batalletes compartides, va anar al gra:

—Octavi, una cosa. No és cap favor, és un regal, no pas un compromís. Celebrem l'Any Internacional de la Taula Periòdica dels Elements Químics (AITP); has fet aportacions al programa d'actes i espero que no n'hagis quedat fart i encara tinguis un raconet ple d'àtoms de brillantor i lucidesa, com els que apareixen en tot el que fas. Ras i curt, volem un conte breu per a la cloenda del cent cinquantenari. Els cent cinquanta anys de la Taula del Dimitri Mendeléiev s'ho valen, no creus?

—Un conte... Home Carles. No en faig de contes, ja ho saps. Un altre escrit, d'acord. Però, un conte?

—Precisament aquí hi rau l'interès, amic. D'escrits, ponències, conferències, taules rodones, presentacions i tot el que vulguis n'hem fet per donar i per vendre. Però un conte inèdit per a l'ocasió, no. Un relat negre, amb química! Això és nou i inaudit. Distraurà el públic i ho publicarem a l'anuari i a les revistes de química especialitzades...

—Lladres i serenos? Hòstia, tu! És ben cert que la química en el món actual té un panorama ben negre. Té una bona premsa com a eina per combatre la contaminació, com a font essencial per fer possible el desenvolupament sostenible, per a garantir la salut i el benestar de les persones o per combatre els principals problemes del moment com són la fam, el canvi climàtic, l'accés a l'aigua i el sanejament i el que vulguis. Però, sempre ronden les preocupacions associades al sector: la pol·lució, la seguretat, els riscos laborals i la salut, els perills tremendistes i les accions del *sursumcorda*. Només cal un petit accident, un vessament inesperat o una fuita que obligui a confinar un barri que ja salten totes les alarmes als mitjans de comunicació. Ja se n'ocuparan de fer una primera plana sensacionalista o una notícia en el *prime time* on sortirem tots escaldats com a caps de turc, culpables dels desastres del planeta. Ara vols una història encara més negra amb assassins a sou, corrupció, malfactors, lladres, violadors, suborns, traïcions i tota la patuleia? Vols dir que ens convé? Ja ho heu pensat bé?

—Així ho vàrem decidir en el darrer consell de la Societat. Em vaig comprometre personalment de proposar-t'ho. Et pagarem 300 euros. Pel relat i per l'assistència a l'acte de cloenda de l'any dedicat a la taula del Dimitri. No pots negar-t'hi!

—Buf, quantes pàgines voleu? I quin termini? Amb amics com tu, no vull enemics! Per cert, ja hi està d'acord el Blai Bru de l'Institut amb això que em suggereixes? Com saps, no soc sant de la seva devoció des de l'època del doctorat, no sé si ho recordes. Vàrem coincidir tots tres.

—Clar que ho recordo. Cap problema. Ho vàrem decidir a la Societat i l'Institut d'Estudis Catalans ens dona suport. Per tant, el Blai no hi tindrà res a dir. Li agradi o no.

I així va quedar la cosa. L'Octavi Just faria el relat negre experimental, sobre química, d'uns deu fulls i el tindria enllestit en dos mesos. Embolica que fa fort! En el camí de tornada al carrer de l'Hospital, en els pensaments del doctor Massafred van aparèixer imatges del passat, antics records, vells fantasmes: De quan l'Octavi i el Carles havien acabat la carrera de Química on coincidiren i de l'any del doctorat. També amb el Bru i altres companys i companyes de la promoció, amb qui compartien les salsitxes dels *Fràncfurts* de Pedralbes, les nits de farra dels dijous a *La Paloma* i els combinats del *Miramelindo* de l'antic Born a banda de les visites a l'Expoquímia i a empreses del sector.

Abans dels dos mesos, el Carles va rebre un correu electrònic de l'Octavi. Havia enllestit la feina i li enviava l'esborrany per sotmetre'l a la seva opinió. El títol era prou explícit: "*L'assassí de la Taula Periòdica*". Va obrir l'arxiu i no va poder parar de llegir fins al final.

L'Octavi va dedicar el relat a la seva dona, l'Eva. L'havia conegut a la facultat, quan ell ja hi feia de professor i ella estudiava cinquè curs. Es veu que hi hagué química i alguna cosa més amb aquella xicota del Penedès i tal dia va fer un any.

digitals locals que es desplaçaren al polígon industrial de Can Pubill on tenia la seu Auriga. Els mitjans principals no en digueren res. Estaven pendents de l'estrena del president Puigdemont com a eurodiputat a Estrasburg, del primer consell de ministres del govern PSOE-Podemos, de la més que probable inhabilitació del president Torra i del debut de Quique Setien al Barça. Ah!, i del fred. La premsa de Vilanova i de Vilafranca se'n feu ressò. Parlava de la mort en estranyes circumstàncies, que apuntaven al suïcidi, d'un químic en una coneguda empresa del ram dels perfums, digueren. L'home del nas.

La intendenta Neus Morros, de l'Àrea Bàsica Policial de l'Alt Penedès, a Vilafranca, responsable del cas, va feinejar i amb el pas de les setmanes va farcir l'expedient, amb els informes de balística, el previ i el de l'autòpsia del forense, l'atestat dels diversos agents desplaçats a l'escena del cas, des de les comissaries de Vilanova, Vilafranca i Sant Sadurní en diferents moments, des de la mort fins les hores successives amb l'aportació de dades i del corresponent recull de proves, interrogatoris a persones relacionades, la recerca d'empremtes i d'objectes, en especial les de la pistola que tenia el mort a la mà, l'anàlisi de les imatges de les càmeres de seguretat per veure qui havia accedit al laboratori, de les trucades i dels missatges del mòbil i de tota la informació recollida per analitzar els fets. Amb tot, no n'hi hagué prou per fer gaires progressos. Fou aleshores quan vaig rebre la trucada a l'institut. Ella em demanava ajuda sobre uns punts que eren secret del sumari, dels que precisava l'opinió d'un expert en química i que sabés mantenir silenci hermètic al respecte fins que no s'aclarissin les causes de la mort. Havia estat un tret al cap, però havia estat un suïcidi o un assassinat? És el que vaig deduir que m'insinuava l'agent. M'hi vaig avenir. Ens coneixíem de vista.

L'entrevista amb la representant dels Mossos va ser plàcida. Una vegada enllestits els formalismes, em va situar, m'explicà els ets i els uts del cas. Em va facilitar algunes dades sobreres: la pistola no estava registrada, qualsevol la podia haver posat a la mà del cadàver; cap sospitós va quedar enregistrat a les càmeres d'accés a l'empresa; no hi havia trucades recents al mòbil; l'historial immaculat del finat. Finalment, vaig poder deduir que el que semblava un possible cas de suïcidi s'estava descartant i que les proves trobades a l'escena de l'hipotètic crim i la feina elaborada pels subordinats els duien de corcoll, fins al punt de requerir el consell extern d'un especialista. Aquest era jo, l'Octavi Plens, professor de Química de l'Institut Alt Penedès; seriosa, la intendent em digué:

—Miri doctor Plens, li mostraré algunes fotografies del que hi havia damunt de la taula del Sr. Salvat, el responsable del laboratori d'Auriga.

En les quatre fotografies que va escampar davant meu, s'hi veien una colla d'objectes molt poc corrents, que ella va descriure:

—És obvi que hi ha un bitllet de 10 euros, al costat una pila de botó de 3 volts amb la descripció Lithium Battery CR2032, que podria ser d'un rellotge o d'una càmera, res d'especial. També, com veu a l'altra fotografia, hi ha uns petits cilindres foscos, que segons hem analitzat

L'ASSASSÍ DE LA TAULA PERIÒDICA

A l'Eva, per la química compartida

CRIM NÚMERO 1.-

Quan el vigilant nocturn de l'edifici va acabar de fer la ronda per les dues plantes, va passar pel laboratori de l'empresa Auriga, a la planta del soterrani. Va trobar un parell de fluorescents encesos i els va apagar, encara restaven un parell d'hores per l'arribada massiva dels treballadors. Veié també llum i una porta mig ajustada al final del passadís on hi havia el despatx del responsable de la secció, el doctor Salvat. S'hi va acostar i va veure que la cosa no era normal. El doctor estava assegut a la cadira rere la taula, amb el cap repenjat sobre els braços, com si dormís. El tímid crit no el va despertar; ni el segon, més fort. L'home veié un fil vermell al costat de la templa i es convencé que l'interlocutor no es despertaria per més que cridés. No va tocar res, va sortir, cames ajudeu-me, i va trucar a la seva central.

El director general, Prudenci Pey, va arribar a l'edifici de Canyelles amb el seu Tesla i veié el guirigall de cotxes que hi havia al pati, entre la porta metàl·lica d'accés i l'entrada de cristall de l'edifici, per on accedien els més de trenta treballadors de l'empresa química especialitzada en productes de cosmètica i perfumeria per a farmàcies. Va comptabilitzar set cotxes aliens: tres cotxes dels Mossos d'Esquadra, una ambulància, un parell de cotxes privats no identificables per a ell i un darrer vehicle on va reconèixer un periodista de l'Eix Diari, al costat d'un motorista amb una càmera fotogràfica que el delatava. Feia fred. L'havia trucat la Núria Pi Salaet, responsable de vendes i li havia fet cinc cèntims del que l'esperava: «Han trobat mort al Salvat. Ara hi ha els mossos dins. No sabem res més. Secretisme absolut. Hòstia puta, pobre Siset!».

—Han deixat pujar als empleats dels pisos de dalt tot just fa una estona; el laboratori està tancat i barrat del tot fins a nova ordre— va reblar la Núria, molt impressionada i afectada pels fets—. Encara ets a Vilanova? No triguis. Això aviat serà una selva— li havia aventurat.

Una llarga estona més tard, quan els de la científica havien mirat i remirat el cos del mort i tot el que l'envoltava, havien pres mostres i fet fotografies i una gravació, mantingueren precintada la zona del succés, on restà un policia de guàrdia. Permeteren que es reprengués l'activitat; al laboratori no s'hi va poder accedir fins que es va retirar el cadàver i es va netejar tota la zona després de la darrera inspecció i quan el jutge forense ho va dictaminar. Tothom es preguntava per què un personatge tan estimat a la casa, amb més de trenta-cinc anys d'antiguitat i un historial immaculat, havia pogut morir d'aquesta manera, poc abans de complir la seixantena. El rum-rum que anava corrent de boca en boca apuntava al suïcidi. Però semblava inversemblant per a la majoria. Així ho explicaren els responsables de l'empresa entrevistats per l'inspector. Des del gerent i la directora comercial fins els analistes, seguint pels que no treballaven tant a la vora del finat. Altres van parlar amb els periodistes dels diaris

són pedres d'encenedor. A la següent imatge hi ha un petit paper d'uns deu per deu centímetres amb un símbol dibuixat, un triangle equilàter amb la base a dalt, al centre del qual hi ha el vèrtex d'una be baixa invertida amb els costats remarcats a les puntes i de la mateixa mida que les dels costats del triangle aproximadament. Experts del cos han deduït que es tracta d'un símbol emprat pels alquimistes, habitual en tatuatges esotèrics.

—I què se suposa que vol que faci jo amb aquest puzle, inspectora?

—Intendent, si m'ho permet. Doncs voldríem saber què en pensa, si ens pot orientar, aportar alguna llum que ens faci avançar en el cas. Ah, me n'oblidava. També hi havia una Taula Periòdica dels Elements, però això tractant-se d'un laboratori no ens ha semblat res d'extraordinari. Però en un vèrtex del full destacava el número 156, encerclat amb retolador fosforescent de color groc.

—Vaja, ja ho entenc. Com si algú volgués deixar un missatge en clau, on la química juga un paper preponderant, oi?

—Exacte. Aclarit tot això, li deixo la meva targeta amb el meu contacte i voldria que hi pensés. Si arriba a alguna conclusió, ja m'ho farà saber. Tenim pressa, però prenguis el temps que calgui.

I es va acomiadar. Em va deixar el jeroglífic i em vaig veure immers en un galimaties d'hipòtesis i càbales que no duien enlloc. Una setmana després només vaig treure l'aigua clara de molt poca cosa: una pila de liti i un símbol de l'alquímia que es correspon amb l'arsènic. Dos símbols químics que integren la Taula Periòdica. De la resta, cap idea. El trencaclosques em deixava algunes peces clares, la del Liti (tercer element de la Taula Periòdica dels Elements, amb el símbol Li), i aparentment l'arsènic (l'element numero 33, amb símbol As). Quedaven objectes per desxifrar, tal vegada apuntaven a altres elements, potser el 156 tenia a veure amb aquests Vaig trucar la intendent Morros per explicar-li això, per veure si li era d'ajut o si podia facilitar-me alguna dada més. El resultat de la xerrada fou ambigu, res de nou, de manera que vaig demanar que fessin una analítica completa d'unes pedres d'encenedor, catalogades com de ferroceri, on els dos elements juguen un paper important: el Ferro (l'element 26, amb símbol Fe) i el Ceri (l'element 58, amb símbol Ce). El bitllet de 10 euros quedava al marge com una gran incògnita per resoldre. I moltes combinacions numèriques per sumar el misteriós nombre 156, suposant que l'hipotètic assassí volgués dir alguna cosa al respecte i ho fes a través dels números atòmics dels elements.

CRIM NÚMERO 2.-

La Xaima va anar com cada dilluns al pis del doctor Robert Peya per endreçar, netejar i planxar com feia els darrers deu anys, al cèntric pis, als peus de l'església de Santa Magdalena i a l'ombra de l'imponent castell de Canyelles. Ara hi anava un parell de matins, d'ençà que l'inquilí hi vivia sol. El científic havia enviudat tres anys abans, poc després de jubilar-se i els fills l'obligaren a mantenir l'assistenta. Quan la noia marroquina entrà a l'habitatge del carrer Nou, de seguida va notar que en passava alguna, per la fortor de l'ambient. Només arribar al menjador va veure el doctor amb el cap repenjat sobre el braç damunt la taula. Era mort. D'antuvi va xisclar. Immediatament, va agafar el mòbil i va trucar al fill del finat, en Carles. Amb la veu esverada i entre esgarips, amb un castellà correcte, però entrebancat va convèncer l'interlocutor que acudís immediatament a casa del pare, n'havia passat una de grossa.

Quan aquest va arribar, mitja hora llarga després, va veure l'escenari d'una mort pensada i reflexionada; feia com a mínim un parell de dies, per l'estat del cadàver i la pudor. El primer que li va passar pel cap va ser que el pare s'havia pres alguna cosa per llevar-se la vida, després va meditar quan va ser la darrera vegada que havien parlat. Ben bé cinc dies! Va trucar a la Carme, la seva dona, i a la germana, la Isabel, abans d'abraçar la Xaima, tots dos plorosos. També als Mossos. A la vista del panorama, aquests van reunir els familiars en una habitació i van demanar el suport de la brigada científica. Al voltant del cap del doctor, al damunt de la taula, hi havia tot d'objectes que calia analitzar i hi havia massa detalls per a pensar que la mort havia estat sobtada. Destacaven dues tasses de cafè buides, una cafetera mig plena, una capsa de galetes oberta, Però sobretot, esbarriats al voltant, hi havia un full amb la Taula Periòdica i alguns objectes: un pot de tintura per desinfectar ferides, una fotografia molt antiga on si veia una dona, algunes monedes de cinc cèntims d'euro escampades, una capsa de llumins, un tros de cable elèctric i una caixa de petards. Malgrat tot, no hi havia cap indici de violència i el cos no presentava cap símptoma que induís que la mort hagués estat provocada. Mentre tothom feien la seva feina, van arribar al pis altres convidats: el jutge forense, un sotsinspector del cos dels Mossos i finalment la intendenta Morros. La taula de Mendeléiev a l'escena del possible crim va fer que l'avisessin. Des de la mort de l'home dels nassos havien passat set setmanes i el més calent era a l'aigüera.

Una vegada fetes les fotos, acabada la presa de mostres i la cerca d'empremtes, el jutge forense va ordenar l'aixecament del cadàver que va ser conduït pels portalliteres a l'Hospital Comarcal de l'Alt Penedès en l'ambulància. Caldria practicar l'autòpsia per determinar les causes de la mort, l'hora i altres indicis que permetessin deduir quelcom amb el cos del finat, abans d'anar al tanatori.

La intendenta va parlar amb els familiars, un per un i amb la Xaima. Va voler saber coses sobre el Robert Peya i el seu entorn, què feia, quins amics tenia, qui freqüentava i qualsevol

detall que pogués aportar alguna dada. Si hi havia dues tasses de cafè, era evident que algú l'acompanyava abans de la mort. No semblava que la porta hagués estat forçada, qui va entrar coneixia bé el Robert i aquest li permeté accedir al pis sense dificultats. Caldria fer un seguiment de les trucades i dels xats del mòbil. Ningú va poder afegir res que cridés l'atenció. Especialment, la Xaima va ser contundent en afirmar que generalment mai ningú visitava al Sr. Peya al pis mentre ella hi era i tampoc no hi havia plats o roba bruta que fessin pensar en trobades amb altra gent. Almenys, així havia estat els darrers anys que recordava, quan la senyora Remei ja faltava. I quan ella encara vivia, tampoc era habitual que tinguessin convidats. Eren més de sortir.

La intendenta Morros va demanar les dades dels presents i els va acomiadar. Amb l'atestat enllestit i amb l'informe del forense encara calent, tres dies després la Neus em va fer una trucada per convidar-me a fer un cafè. «Hi ha novetats i torno a necessitar els teus coneixements», digué tutejant-me. «Quan acabis les classes de química», va afegir a continuació, per remarcar la urgència.

Ens vam trobar a Vilafranca a les dotze del migdia, a la plaça de Jaume I, en un bar on podíem constatar que el pilar de cinc de l'escultor Cañas no feia llenya. La conversa va anar així, deixant de banda qüestions trivials:

—Octavi, tenim un segon assassinat. Aquesta vegada ha estat un enverinament. I pel que sembla, un assassí en sèrie campa al seu aire. Ara, un cinc de març ha tornat.

—Qui és l'afortunat a qui ha tocat la loteria aquest cop?

—Anem a pams: es tracta d'un doctor en química, retirat, d'uns seixanta-vuit anys. Tota la vida havia treballat a Laboratoris Maluquer, amb seu a Sant Pere de Ribes. Era el doctor Robert Peya i Saliner, natural de Sitges i resident de feia anys a Canyelles, d'on era la seva dona. Els fills han declarat que li agradava aquesta vila, a mig camí entre el cel i el mar, el cel dels vilafranquins i el mar dels vilanovins. Va ser enverinat amb cianur fa uns dies. Al voltant del cos hi havia alguns "*recados*", però cap indici de violència ni empremtes dactilars diferents de les d'ell o les de la noia assistenta. Ara tinc clar que hi ha un assassí que està jugant i deixa el seu rastre, com si volgués dir-nos alguna cosa i gaudeix amb aquest joc de rol. Primer, hi torna a haver la Taula Periòdica. El malfactor va accedir al pis del mort sense traves, cap mena d'oposició per part del finat. Es coneixien! Els hams que ens para són aquests que pots veure a les fotografies— digué mentre em mostrava la col·lecció.

—Eureka! Tornem a tenir elements químics, deixant de banda el cianur que és un compost: tintura de iode (el iode és l'element número 53, amb el símbol I), la fotografia és de *Madame* Curie, la Premi Nobel, va descobrir el radi (element número 88, amb símbol Ra). A simple vista, m'inclino a pensar que les monedes i el cable elèctric fan referència al coure (element número 29, Cu n'és el seu símbol), tot i que potser hi ha alguna cosa més. El petard i

els llumins apunten indefectiblement a la pólvora i, per tant, al sofre (element número 16, amb símbol S). És el més raonable.

—Me n'oblidava —em va tallar la intendent—a la Taula hi havia també un número encerclat en blau en un dels angles: el...

—No m'ho diguis, el 186!

—Exacte! Com ho has sabut?

—Elemental —vaig dir somrient—, és el resultat de la suma dels quatre elements. Ja sabem que no cal buscar cinc potes al gat: Sofre, Radi, Iode i Coure. Potser les lletres S, Ra, I, Cu volen dir també alguna cosa. Però si és el mateix assassí que el del doctor Salvat, en el primer crim no tenim encara els elements desxifrats del tot.

—Per descomptat. Revisem-ho: Hi havia l'arsènic i el liti. El número era el 156 si no recordo malament i vas dir que aquests dos elements sumaven... quant?

—Trenta-sis: trenta-tres i tres. Resten elements que sumin cent cinquanta-sis menys trenta-sis: Cent vint! I teníem un bitllet de deu euros i unes pedres d'encenedor de ferroceri. El ferro i el ceri sumen vuitanta-quatre, suposant que l'assassí hagués volgut dos elements en un, cosa que obligaria que el bitllet ens remetés a un element que tingui per nombre atòmic el trenta-sis. Seria el criptó, amb el símbol Kr.

—Fantàstic. Ja ho tenim! Superman!

—No corris, estimada intendenta. El criptó és un gas noble i no hi veig per enlloc cap vinculació amb el bitllet. En efecte, ens remet a Superman. Hauria estat una pista fàcil, no creus que hi hagués deixat un còmic de Superman o una disfressa, què sé jo! Soc més del parer que el nostre home/dona en sap de química i crec que és metòdic. Penso més en una repetició dels quatre elements, com en el segon cas. Aleshores el del ferro i del ceri ens portaria a errades. Vaig analitzar les pedres d'encenedor i l'element predominant és el ceri (un 38%), però el ferro no és el segon (només un 19%), sinó que és el lantani (element número 57, símbol La), que aporta un 22%.

Si ens quedem solament amb el ceri, el quart element hauria de ser el del nombre atòmic 156 menys 36 (del liti més l'arsènic) menys 58 (del ceri). Això significa, 62. El samari, Sm, també un element lantanoide de les anomenades terres rares.

—Acabo de descobrir elements que no sabia ni que existien. I la identificació del retrat de la Curie ha estat un gran avenç. Bravo! Quin matí més profitós, eh?

—Bé, potser ens donaran el Nobel. Bromes a banda, la lògica ens porta fins aquí. Pel primer crim, el del 156, tindríem les inicials Li, As, Ce i Sm. I pel segon crim, S, Ra, Cu, I. Haureu de fer exercicis de combinatòria, Neus. A veure si en traieu l'aigua clara. Jo també hi pensaré.

I ho vàrem deixar així. Mentre la intendent va entrar a pagar les consumicions, jo encara em vaig entretenir; què deia la Viquiipèdia del samari? No en sabia gaire cosa i no m'acabava

de fer el pes. Vaig descobrir, però que a través de la llum ultraviolada, els bitllets d'euro emeten una coloració fluorescent pròpia d'elements lantànids. El terbi n'és un d'ells, serveix per als bitllets de 50 euros, on la coloració és verda. Però no és el cas del samari, que té moltes coses a veure amb les aplicacions de la radioactivitat en medicina, però no veig connexions amb els bitllets de deu euros. Anàvem bé!, però encara no ho teníem. El samari em feia mala espina i no sabia el perquè.

L'activitat a les dependències dels Mossos era frenètica. La situació política a Catalunya havia portat l'estat a aplicar el 155 primer, després de la destitució del Major en cap i l'encarcerament del conseller d'interior. Hi hagué molts canvis i per si fos poca cosa, després de les eleccions i de la sentència del judici als presos polítics del procés independentista s'incrementaren els aldarulls al carrer, amb la necessitat d'un desplegament mai vist del cos per mantenir els carrers en pau, amb càrregues policials no desitjades però necessàries des del punt de vista del comandament. Hi hagué crítiques contra el cos a la premsa i a les xarxes, també al Parlament i el conseller d'interior estava al punt de mira de tothom: polítics de l'oposició, mitjans, ciutadania. En un estat de pànic, estrès i desconfiança, les tasques diàries rutinàries s'havien de portar de la millor manera possible. Entre elles, les de les àrees policials. Els dos crims sense resoldre al Garraf pesaven com una llosa, fins i tot a la Vilafranca, allunyats del centre polític del país. Tot i els molts efectius destinats a la investigació, el comissari superior, cap de la intendent Morros, començava a estar nerviós i demanava algun progrés. Les declaracions dels possibles testimonis, familiars, amics, veïns i companys de feina no havien aportat cap novetat destacable. La llista amb les inicials dels vuit elements de la taula era el primer pas endavant i calia agafar-s'hi fort. Una vegada la intendenta en va informar, es va demanar la col·laboració de la unitat d'informàtica per tal que se cerqués el significat del jeroglífic amb la rapidesa més gran i efectivitat possibles.

Alguns dies després, les notícies que arribàvem de part dels informàtics eren penoses. No eren capaços de trobar cap seqüència lògica amb les inicials dels vuits elements. Hi hagué, però, un petit detall que tothom va passar per alt en la línia d'investigació fins que la intendent, en un desesperat intent de sintetitzar tot el que tenien, va copsar. No hi havia cap testimoni del laboratori a qui s'hagués demanat pel passat professional del doctor Peya. Quan la dona va demanar-ne explicacions als seus subordinats la resposta fou contundent:

—L'empresa Laboratoris Maluquer va deixar d'existir l'any 2014, poc després el doctor es va jubilar abans d'hora, amb gairebé seixanta-quatre anys.

—Bé, però, els altres treballadors, algun estarà localitzable no? O se'ls ha empassat tots el terra?, va dir emprenyada la Neus. Collons, voleu fer el favor d'investigar què carai va passar?

Fins un parell de dies després no va tenir la resposta. Laboratoris Maluquer fou adquirit per Auriga, multinacional farmacèutica que va absorbir l'empresa d'anàlisi, els treballadors més

veterans foren jubilats i els joves (majoritàriament analistes i algun administratiu) s'integraren a la nova companyia. «I bé?», va dir la intendenta esperant alguna cosa més concreta, fent un esforç per no sortir de polleguera.

—El doctor Narcís Salvat, segon de Peya a Maluquer, va passar a ser el responsable del laboratori d'Auriga, amb els antics companys analistes a les seves ordres, i altres membres provinents d'Auriga, empresa per la qual ja feien analítiques com a subcontractats des de feia força temps.

—Mare de Déu Santíssima i no ens n'hem adonat fins ara! Si us plau. Ja! Repeteixo, ja! Aneu a Auriga i parleu amb tot *quisqui* fins que algú us digui alguna cosa de profit. Vinga! Els que van treballar amb ells i si no hi són, noms, cognoms, contactes... alguna cosa hi ha d'haver.

CRIM NÚMERO 3.-

La Neus Morros em va trucar de nou, no per comunicar-me un altre assassinat, no. Estava desesperada pels pocs progressos i amb el comissari al damunt cada cop més emprenyat. Ni la seqüència de símbols, ni les investigacions ni les declaracions de testimonis directes o indirectes havia servit de res. Però necessitava compartir-ho amb l'única persona que havia aportat una mica de claredat. Em va explicar el fracàs informàtic per trobar una ordenació de símbols plausible i em va dir el de la connexió entre els dos morts: Salvat i Peya havien coincidit una pila d'anys!

—Havien treballat junts des de feia més de trenta anys a Sant Pere de Ribes, quan Salvat va entrar als laboratoris Maluquer on Peya ja era el responsable de laboratori. Van estar junts al mateix de lloc de treball a Sant Pere de Ribes quasi tota la vida, fins que el segon es va retirar, després de ser adquirits per la multinacional, Auriga, establerta a Canyelles, on va ser destinat el Salvat i on va morir. Al mateix poble on vivia el Peya des que es va casar amb una canyellenca de tota la vida.

El nom de Maluquer em va suggerir alguna cosa, però no vaig dir-ne res, de moment, fins a aclarir-ho del tot. Era només un record llunyà i massa feble. Vaig preferir explicar-li el gir en el raonament sobre els símbols. Alguna cosa no em quadrava i no vaig parar de donar-hi voltes.

—La veritat és que jo també estava a punt de trucar-te —vaig dir—. Vàrem quedar-nos amb el ceri perquè aquest és un element principal de les pedres d'encenedor. I el ceri ens va portar al samari, element lantanoide, però que no atorga fosforescència als bitllets d'euro, per evitar falsificacions, com pensava al principi. Ens equivocàvem.

El ceri és un element dels lantànids i, tot i ser el que més domina en les pedres de ferroceri, el lantani hi és en segona posició. I com a element, és el que dona nom a tota la sèrie dels lantànids. El lantani és un element de nombre atòmic 57 i símbol La. En cas que l'assassí pensés en ell i li atorgues importància, tindríem 156 menys 36 menys 57, de manera que el quart element (suposant que només són grups de quatre, com hem vist en el segon crim) seria el de número 63. Aquest seria l'europi, amb el símbol Eu. Amiga meva, l'europi sí que s'empra en els bitllets d'euro per a la fosforescència. En el seu cas, és de color vermell (com la dels bitllets de deu euros) . L'europi és el nostre element, junt amb el lantani, de manera que la primera seqüència seria: arsènic, liti, lantani i europi. As, Li, La, Eu. Fem més combinatòria—, vaig concloure.

Després de pensar-hi una mica, arribàrem a una primera opció: Eu-La-Li-As. Eulalias! Quedàrem en pensar-hi una mica més i l'endemà ens tornaríem a posar en contacte.

A la intendenta Morros li tornà a sonar el mòbil. Era el sotsinspector Calvet, de l'ABS de Vilanova, que col·laborava en el cas, li pertocava territorialment. «Disculpi que la molesti, intendenta, haurà de venir a la Geltrú, al carrer del comerç. Tenim un cadàver i un paper amb la Taula Periòdica al costat». M'ho va dir astorada: «Octavi, el tercer mort ja ha aparegut!».

—Si m'ho permets, t'acompanyo, vaig respondre excitat.

—Som-hi, doncs.

A tocar de la plaça de les Cols, vam accedir al pis on havia tingut lloc el tercer crim. El finat que ens esperava era una dona, la Núria Pi i Salaet, fregava la seixantena i era la responsable comercial d'Auriga. La intendenta la va reconèixer de seguida. Estava estirada al llit, on l'havia trobat el porter quan al migdia repartia la correspondència.

No hi havia senyals de violència, cap destrossa, ni la porta ni les finestres havien estat forçades i damunt la taula del menjador hi havia la paradeta. La Neus em va mirar i els dos ens hi acostarem per veure que teníem: el full amb la Taula amb un cercle rosat en un vèrtex i el numero 170 dins el cercle. Un vas d'aigua mig buit i un tub de medicaments obert sense cap píndola a l'interior. «Suficient per matar un elefant si les ha pres totes de cop, senyor Octavi Plens», digué mentre continuava la inspecció. Una foto antiga en blanc i negre d'un senyor amb corbatí i un poblat bigoti. Un dibuix amb una lluna creixent, amb la part oberta cap a l'esquerra. Un llapis, amb la mina ben afilada. I un altre full amb una equació matemàtica: E= MC2.

—I bé, doctor Watson, que et sembla?

—*Madame* Holmes, aquesta vegada és més elemental que les anteriors, a primera vista. Però, de mica en mica s'omple la pica. Tenim: 1) La foto. El de la foto no l'identifico, però no crec que ens costi massa. 2) La lluna. La lluna és un altre símbol de l'alquímia, caldrà identificar quin, però serà cosa de nens. 3) Un llapis. El llapis penso que ens adreça al carboni, pel grafit. 4) Un vas d'aigua i un tub de pastilles buit. Crec que no forma part del missatge. Es tracta de l'arma del crim. 5) L'equació. La fórmula ens porta a Einstein i a la teoria de la relativitat. Si et sembla bé, vaig al meu despatx i de seguida que tingui alguna cosa més concreta, et truco. Voldria fer algunes consultes i anar sobre segur. No crec que el quart cadàver aparegui d'avui per demà. El tipus es pren el seu temps. D'ençà que va aparèixer el Salvat, el primer crim, han passat més de quatre mesos.

—Fes la teva, però digues alguna cosa tan aviat com ho tinguis.

—A les teves ordres, Sherlock.

No em vaig fer pregar massa. L'endemà al matí vaig trucar la intendenta per explicar-li tot el que em rondava pel cap i que necessitava treure del pap. Calia anar de pressa, un assassí en sèrie rondava no massa lluny. La Morros va contestar de seguida. També tenia ànsia. En primer lloc, vàrem abordar el tercer cas. Vaig anar raonant al respecte:

—Per una banda, el carboni: número 6 de la taula, amb símbol C, sembla un gol cantat. Amb el canvi climàtic, ara està de moda... la petjada del carboni, les emissions del CO2. En segon lloc, la lluna; fou un dels símbols emprat pels alquimistes: per la plata. Si ho encertava, tindríem aquest element amb el nombre atòmic 47 i símbol Ag. El grup hipotètic de quatre elements hauria de sumar 170. També hi havia l'equació de la relativitat, Einstein!, i a la Taula Periòdica dels Elements n'hi ha un, el 99, que és l'Einsteini, amb el símbol Es. 99 més 47 més 6 fan 152, fins a 170 en manquen 18, que coincidiria amb un element, el divuitè, que és l'Argó, un gas noble.

Vaig explicar a la intendent les dificultats per trobar una pista sobre l'argó, però teníem una foto amb un personatge desconegut. Vaig poder trobar-ho amb l'ajut d'antics companys de la facultat.

—La foto es correspon a John William Scrutt, conegut com a Lord Rayleigh, premi Nobel de Física l'any 1904, descobridor de l'argó. Clavat. I les lletres C-Ag-Es-Ar prenen forma.

—Haurem de tornar a la combinatòria cibernètica—digué amb veu mandrosa, la Morros.

—Potser no caldrà—vaig anticipar satisfet i fanfarró—. Vaig tenir una intuïció el dia que em vas dir que en Salvat i en Peya havien coincidit a Laboratoris Maluquer. La pobra Núria Pi també hi va treballar com analista i d'allà va anar a parar a cap de vendes, ja a Auriga. Bé, continuo. Resulta que fa molts anys vaig tenir d'alumna una noia preciosa que tenia tot el personal enamorat, alumnes i professors. Es deia Laia, la recordo per aquest nom i per la cabellera rossa, els seus ulls blaus, i perquè era una bona estudiant. Jo era un marrec, la meva primera feina... Quan va acabar va anar a estudiar Químiques a Barcelona. Com a la majoria, els perds la pista i només de tant en tant trobes algun exalumne que et saluda pel carrer i t'agrada que et recordi. Malauradament, aquella noia va creuar-se en el meu camí de manera accidental, va ser quan va morir. Vaig saber-ho per una esquela al diari. Fou l'única notícia d'ella després de l'institut: "*Eulàlia Siracusa i Garcés va morir als vint-i-cinc anys, la seva família, els companys de Laboratoris Maluquer, etc., etc. us demanen que pregueu per la seva ànima i us fan saber que el funeral tindrà lloc l'onze de juliol de 1992 al Tanatori de Vilafranca... bla-bla-bla"*. He trobat l'esquela al Google.

—Hòstia! Eu-la-li-As-I-Ra-Cu-S-Ag-Ar-C-Es. Dotze elements. Un nom: Eulàlia Siracusa Garcés.

—Exacte! Vaig tenir un flaix quan vas dir-me lo del laboratori. MALUQUER! Ha estat la clau. L'esquela del diari va aparèixer de sobte, altre cop. I confesso que sense les pistes del darrer assassinat probablement hauríem arribat igualment a la mateixa conclusió; el darrer crim, tristament, només serveix per corroborar-ho. He buscat a internet i he trobat algunes dades que segurament et serviran per a la investigació. L'assassí que busques ha d'estar relacionat amb aquella noia i tots els assassinats també, clar. Era l'any de les Olimpíades, el 1992. Però això ja és feina teva.

Van seguir amb la convicció aquella pista, fruit del meu olfacte: el nom d'una noia morta en estranyes circumstàncies gairebé trenta anys abans. Va patir un accident al laboratori i es va cremar la cara amb àcid; no va poder suportar aquell desgraciat desenllaç i un bon dia es va tallar les venes. El fet que els tres morts del cas haguessin treballat a Laboratoris Maluquer, hauria de portar els experts al desllorigador. Jo em sentia satisfet amb la meva tasca i per haver sabut resoldre el jeroglífic químic. Així que em vaig oblidar del cas, bo i confiant que l'assassí en sèrie ja no mataria ningú més. O potser tenia més asos dels que ens pensàvem amagats a la màniga (de moment ja n'havia tret tres, un trio, la Santíssima Trinitat).

EPÍLEG-

Em vaig oblidar del cas, però en molts moments em retornava el record. La manca de notícies en tots els sentits (un desenllaç final, l'aparició de nous assassinats, la descoberta de fets amagats que la premsa fes públics) no va ser obstacle perquè volgués saber què. Així que de tant en tant, esporàdicament, trucava a la Neus per demanar-li com anava tot. «De mal en borràs», era la seva resposta preferida. I no aconseguien esclarir els fets. Laboratoris Maluquer semblava una caixa negra que ningú coneixia i llevat dels tres difunts, bé, quatre, considerant la Lali, no quedava rastre de què fou. A Auriga no hi havia més gent relacionada amb el laboratori de Sant Pere: l'operació de compra i venda es va fer amb l'antic propietari, un senyor gran sense descendència que abans de morir, va decidir vendre el negoci i deixar els calés repartits (entre nebots i nebodes, una congregació de monges i una ONG dedicada a combatre la fam al món). El gerent d'Auriga, Prudenci Pey, no tenia res a veure amb el propietari del laboratori, només van coincidir en el temps que va durar la negociació i, tot i la semblança del cognom, no va arribar a conèixer personalment en Peya. La relació contractual que havia unit les empreses al llarg dels anys, la portaven a terme treballadors especialitzats d'ambdues: feien analítiques i les cobraven al preu establert i para de comptar. Quan la compra es va tancar, fa relativament poc temps, es va quedar amb en Salvat per dirigir el nou laboratori, la Pi a qui va promocionar al departament de Vendes i un parell d'analistes joves que no passaven dels vint anys, que el 92 encara no havien nascut.

Una altra cosa que feia anar de corcoll les investigacions era la manca de proves definitòries: la pistola amb què van disparar en Salvat; la impunitat amb què va accedir l'assassí als escenaris del crim sense resistència i sense deixar cap rastre, ni una empremta en cap cas; la dificultat de relacionar els tres assassinats amb la mort de l'Eulàlia i, per tant, per trobar el veritable mòbil dels crims; la manca de dades del cas de l'Eulàlia i l'opacitat de tot plegat. Es van revisar els interrogatoris a la gent d'Auriga, a la família i als altres contactes propers als finats. L'única cosa de nou que em va explicar la Neus era un fet que no tan sols no aportava proves sinó que enfosquia les que tenia: la Xaima va dir, i ho van corroborar els fills del Peya, que d'ençà que havia mort la dona, era un costum del Robert prendre cafè amb dues tasses a taula, com si la Remei l'acompanyés, mentre escoltava el toc de les campanes de Santa Magdalena i guaitava el castell majestuós i altiu des del balcó. Allà, dalt del turó, era l'únic company que li quedava, fidel i inamovible. Això vol dir que el mort no necessàriament va prendre cafè amb l'assassí, però algú sí que va col·locar el verí a la cafetera. La cosa ho

complicava més. «No tenim gaire on aferrar-nos», em digué compungida i desmoralitzada. «Sort que no hi ha més crims», vaig afegir per aixecar els ànims.

Li vaig dir que féssim un resum de les certeses que tenia, per mirar-ho en perspectiva abans de fer cap nou pas. Va fer una llista de coses que podria ser més o menys la següent:

— U.- Hi ha tres cadàvers: el Narcís Salvat, químic de cinquanta-nou anys, mort el gener al laboratori d'Auriga d'un tret al cap; el Robert Peya, químic de seixanta-vuit anys, mort el març a casa enverinat amb cianur; la Núria Pi, química i comercial de seixanta anys, trobada morta a casa a mitjans maig, després d'haver-se empassat un tub de píndoles.

Dos.- Cap d'ells té parella. Només tenia família directa el Robert, vidu de la Remei, amb dos fills que han col·laborat tota l'estona, com la Xaima, que fa feines a casa des de fa temps.

Tres.- Hi ha una quarta víctima, l'Eulàlia. Es va suïcidar, amb vint-i-cinc anys, l'any 1992, quan treballava a Laboratoris Maluquer, com els altres tres cadàvers. Consta que va patir un accident amb àcid que li va provocar serioses lesions a la cara i tot apunta que no ho va superar, fet que la va portar a tallar-se les venes. Per corroborar-ho s'han trobat algunes dades a l'Hospital de la Vall d'Hebron on la van operar. Laboratoris Maluquer va ser adquirit per Auriga fa uns quatre anys, en Salvat es va jubilar en aquell moment. Peya i Pi van treballar a la nova companyia després de l'adquisició. No consta cap incident segons el gerent Prudenci Pey i altres treballadors de la farmacèutica. Però el més greu és que ni Peya ni Pi no van dir res en les seves declaracions abans de ser assassinats. Ni quan va morir Salvat, ni la Pi quan va morir Peya. Van callar com cabrons. I de l'Eulàlia, muts i a la gàbia, no cal dir-ho. Per què?

Quatre.- Algú s'ha entretingut a facilitar dades en una mena de joc de rol, a través del qual hem relacionat els crims amb l'Eulàlia Siracusa. No sabem per què no ha denunciat mai a la policia res del cas de la noia i s'ha dedicat a matar els possibles implicats. Ha fet una feina impecable que hem sabut destapar, però d'aquí no passem. Estem encallats del tot sense proves, ni indicis, ni mòbil, ni sospitosos. Res! Una puta merda—, va reblar la intendenta.

Era la vigília de Sant Joan, l'ambient era de revetlla i vaig desitjar a la Neus que s'ho passés bé. Jo vaig confessar que fugiria al Cadí, lluny dels petards, només coca i cava. Començava l'estiu i tal vegada, amb el sol i el bon temps ho veuríem tot més clar. Ens vàrem acomiadar.

El dia dels *Sanfermines*, el 7 de juliol, em va tornar a trucar: «Vine!, t'espero a plaça de l'oli, al Mercat de la carn, a l'hora del vermut; et va bé? Hi ha novetats!», em digué.

No vaig córrer com si m'empaités un Miura, però tampoc no em vaig entretenir. Hi ha novetats? Doncs som-hi. «A veure de què es tracta aquest *txupinazo*!, serà un fogot o serà una fogonada?», vaig pensar.

Al carrer feia un sol espaterrant, la temperatura s'enfilava per sobre dels 28 ºC i la calor era notable. Ens vàrem asseure al Cigró d'Or. Una clara per a la Neus i una cervesa per a mi, per esperar el menú de la casa. Mai m'haguera imaginat que tindria tanta complicitat amb una

mossa d'esquadra, jove i molt atractiva. Ni que el pressupost del departament d'Interior de la Generalitat es pogués permetre aquestes frivolitats. Potser la Neus tampoc, i menys amb un professor de química a punt del retiro. «Un dia és un dia», és tot el que va dir. No es va fer pregar en la continuació:

—Aquest matí, a les deu, he rebut una trucada del gerent d'Auriga. El Sr. Pey m'ha demanat que hi anés i m'ha donat aquesta carta —digué mentre la mostrava—. Li va donar la Núria Pi i Salaet un dia abans de morir i li va demanar ferventment que no l'obrís, passes el que passes, fins al set de juliol, manies d'ella. Va afegir que si ho feia abans, el fet tindria conseqüències, «*y ahí lo dejo*», diu que li va dir. Ell ha volgut ser respectuós amb el compromís i així ho ha fet, amb assassinats pel mig va preferir no arriscar-se, tampoc no sabia de què anava i, ni quan la dona va aparèixer morta, va trencar el pacte i en cap cas volia ser ell la quarta víctima. La transcendència del contingut de la missiva, però, ha fet que em truqués molt més de pressa del que dura un *encierro*. Just després de llegir-la, me l'ha donat. Agafa't fort, que ara venen corbes i recargolades.

—Un set de juliol, San Fermin, amb tanta traca, en parlar de corbes em fas pensar en la de Mercaderes amb Estafeta, vaig dir per trencar la tensió.

—No és moment per a bromes. No m'agraden els bous. Octavi, hem estat tot el temps empaitant un assassí en sèrie i resulta...

—Que és una assassina, vaig interrompre.

—Punyetes. No em tallis. Si vols saber que *recony* explica la carta, escolta i calla.

Va prosseguir el relat sobre el qual havia llegit:

—L'any 1992, a Laboratoris Maluquer treballaven el cap Robert Peya, el seu segon Narcís Salvat i altres analistes entre els quals la Núria Pi i Salaet i una noia molt bufona que es deia Lali, Eulàlia Siracusa i Garcés, com bé saps, en pràctiques. El Robert i la Núria estaven embolicats, tot i que ell estava casat; ella no. Ella estava enamorada apassionadament del seu cap. Quan va entrar la Lali va ser objecte de mirades i desitjos. Tant el Robert com el Narcís se'n van encapritxar més del compte. La noia no els feia cas, tenia la seva vida, però que va ser amable amb ells, era novella, i ells, a banda d'uns galifardeus als quals els queia la bava per una joveneta bufona, eren els seus caps. Tot i no fer-los cas, el tracte de l'un i de l'altre amb la jove nouvinguda va desfermar la gelosia entre ells i, a la vegada, la de la Núria que veié com el seu amor se li escolava entre els dits i l'afortunada era aquella meuca que de fleuma no en tenia un pèl. Per postres el Narcís se'n malfiava del Peya, casat però amb assumptes de faldilles amb la Núria. Es va crear un cercle viciós, ple de desconfiances i de retrets mutus.

No me'n vaig poder estar de pensar que m'estava explicant un serial on tots els protagonistes morien d'amor i desamor! Però vaig callar i escoltar:

—En aquell tempestuós escenari envoltat de tubs d'assaig, provetes, alambins i productes químics, un matí en què la Núria tenia un mal dia, va ruixar àcid a la cara de la mossa. Un rampell!

—I uns pebrots! Si ho hagués fet un d'ells, seria un crim, però com que ho va fer la dona...

—D'acord, no ens alterem. Va anar així, li va destrossar la cara davant la incredulitat dels altres dos. La portaren a l'hospital, dient que havia estat un accident, la noia no podia obrir la boca. L'operaren vàries vegades a Barcelona i quan li donaren l'alta ja no va tornar al laboratori. Ni va contestar les trucades que li feren els companys. Sense esperar massa, un set de juliol, tal dia com avui, es tallà les venes. Faltaven menys de tres setmanes per a la inauguració dels Jocs Olímpics de Barcelona. Li hagueren de fer l'autòpsia i l'enterraren al cap d'uns dies, com ja saps.

—I doncs? La cosa continua, no?

—Evidentment. Els tres personatges es van conjurar en mantenir en secret el que va passar. Se sabien culpables tots tres, directament o indirecta. A més, podien fer-se mal mútuament, un acomiadant els altres, aquests denunciant-lo davant la seva dona. I la Núria encara confiava a recuperar l'amor del Robert, desapareguda la rival més directe. Així que van assumir que el millor era callar. I així ha transcorregut un quart de segle. El pas del temps, els remordiments, els canvis a la feina, el retir del Robert i la mort de la seva dona i potser el foc que hi hagué una vegada s'ha extingit del tot. Com diu clar la carta, ella, molt murri, va convèncer la resta de l'expiació i el fet que el Narcís tingués un càncer de feia pocs mesos, com els ho va anunciar un vespre a Cal Manelet de Canyelles, on els va convocar per celebrar-ho!, ho va accelerar tot. Calia un sacrifici i van convenir fer-ho de la manera que sabem. No hi hagué assassí, cadascun es va llevar la vida de manera programada i alternativament. Ella, va idear el joc de rol per fer del darrer acte de la seva existència un darrer tribut a la química i a més a més es va divertir. Quan va veure que avançàvem en la solució del jeroglífic, conscient de l'èxit de la missió, ho va descriure tot respecte a la connexió amb l'Eulàlia en el document que va entregar al seu gerent, el Prudenci Pey, aliè a tot el que passava al seu voltant i desconeixedor dels orígens de tot plegat. No va ser difícil convèncer-lo que s'esperés a obrir la carta, que allò del Narcís havia estat un suïcidi motivat per una malaltia incurable i el Peya, que ho sabia, probablement també es va suïcidar per motius que ja se sabrien, li va explicar el joc de les pistes que amb la carta quedaria explicat si sabia esperar. Només hagué de barrejar cianur amb el cafè. Ella es va estimar més les píndoles.

—Redéu, hem estat buscant un assassí en sèrie i el que teníem al davant era un cas sense assassí. Tres suïcides. O quatre, segons com ho mirem. Dolents tots, menys la pobra noia, però no hi ha el típic culpable que al final és descobert per a la glòria del detectiu genial que el cercava. Hem caigut al parany com babaus!

—Potser si, però no trobàvem res perquè no hi havia res per trobar. El crim perfecte no existeix, no?

—I ara, què?

—Doncs per fi podrem tancar el cas. El meu cap i el jutge estaran contents. Tindrem un juliol tranquil. No hi haurà més crims de la Taula Periòdica.

—Saps que et dic? Que me n'alegro. Fa la paella?

—Sí! No saps les ganes que en tinc.

Em sembla que encara teníem la clara i la cervesa a mitges i vàrem brindar. Però collons, ja estaven calentes!

—Cambrer, si us plau!, vaig dir.

FI

***

El doctor Massafred va apagar l'ordinador. Estava entre extasiat i nerviós. Li havia agradat la història que havia parit l'Octavi Just. Un pèl més llarga del convingut, però vaja, això no seria problema. Però va saber-hi veure una connexió amb el passat. El personatge de l'Octavi Plens encarnava clarament el Just. Va trucar el seu amic i li donà les gràcies per aquella història que l'havia enganxat i que feia tots els honors al Dimitri Mendeléiev i la Taula Periòdica de la qual s'estava commemorant el cent cinquantenari. «És massa llarga, però s'ho val. I si al Blai no li agrada, que s'hi posi fulles», va afegir. Encara va reblar:

—M'han quedat algunes coses tèrboles: la pistola del suïcidi del Salvat; la posició del cadàver del Peya després de fotre's un batut de cianur i el de la Pi, amb un combinat de píndoles, tan panxa al llit; el paper del Pey, que calla. La poca informació del cas de la noia suïcida, després del rentat de cara amb àcid, suposo que sulfúric, perquè no ho dius enlloc. I sobretot el rol de la protagonista, la intendenta. Per un cas com aquest, potser amb una caporala n'hi hauria prou. Has picat molt amunt i probablement els Mossos no t'ho deixarien passar sense moltes correccions. I les competències entre les Àrees Bàsiques de Vilanova i Vilafranca potser tampoc ho acceptarien a la lleugera.

—A Vilanova això de les competències en saben un pou. Les musicals. Ja saps, el Carnaval!— va respondre l'Octavi.

—Sí. I a Vilafranca de fer-ne de tot un castell. L'Hèrcules Poirot hauria filat més prim. Però en fi, es tractava d'homenatjar la Taula russa i això està molt ben trobat. Bravo! Un vas d'aigua!!!— semblava demanar a crits el Carles Massafred.

—Tan poca consideració et mereix que només brindes amb aigua— digué l'Octavi Just.

—Ei, t'he atrapat! No ho has agafat. Un vas d'aigua, en termes de la Taula Periòdica podria ser: dos hidrògens (element primer, amb símbol H) i oxigen (element amb nombre atòmic 8, símbol O). Dos hidrògens i un oxigen, H2O, u més u més vuit. Un 10! *Mecàgum* Déu! Més clar l'aigua! Bravo! Un deu! Un vas d'aigua és un deu! Nota màxima!

—*Touché!*. Elemental Doctor Massafred— va celebrar l'autor del relat *negrot* carregat de química.

FI

Ajuntament de Canyelles